

Прозорість забирає весь намул
З речей, із серця і — міняє колір.
Коротша світ, що павучки зіткали.
Крізь порцеляну проступає хміль,

Кисільне коливаючи ярмо,
З якого — час — від — часу — срібні кулі.
Над тим, що — в землю, — спорожнили келих, —
З грудей не схлипи, а густий крохмаль,

І з нього вихиляється русалка,
Пускаючи за вітром парасольки.
В повітрі поз'являлися шпарини,

Де тісно — поруч — коропа й піраньї, —
Матерії дволезий атрибут. —
Як — в тиші — стрілка на бутті стриба.